

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Νόμοις πειθαρχῶν τοῦ δι' ἡμᾶς, σάρκα ἐπὶ γῆς εἰληφότος, καὶ πάθος τίμιον, Μάρτυς ὑπομείναντος, θεομακάριστε, τὴν ἀγάπην ἐτήρησας, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, νόμου τὸ κεφάλαιον, οὔσαν καὶ τῶν Προφητῶν, ὅθεν, καὶ μακάριον τέλος, εἰληφας πηγὴ τῆς ἀγάπης, νὺν ὦ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις τὸν ἀγένα τῷ Θεῷ, ὃ τὰ πάντα κλίνει τὸ γόνυ, Μάρτυς θαυμάσιε, κάραν ἐκτεμνόμενος, καὶ χωριζόμενος, τοῦ γενναίου σου σώματος, Χριστῷ δὲ τῇ πάντων, κεφαλῇ ἐνούμενος, καθαρωτάτῳ νοῖ, οὗ νὺν τῷ φωτὶ πλησιάζων, αἴτησαι ἡμῖν Νικηφόρε, πᾶσι φωτισμὸν τοῖς εὐφημούσί σε.

Ρεῖθροις τῶν αἱμάτων σου Σοφέ, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντων τὴν γῆν ἡγίασας, πνεύματι δὲ πνεύματα, ἐχαροποίησας, ἀσωμάτων Δυνάμεων, Μαρτύρων ἀγέλας, πάσας δὲ ἐφαίδρυνας, ταύταις ἐνούμενος, Μάκαρ ὡς γενναῖος ὀπλίτης, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Θεοῦ δεόμενος.

Δόξα... Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Δέξαι τὴν ἰκέσιον ὠδὴν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοὶ προσάγομεν, Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, πίστει σοὶ προσπίπτουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, σὺ γὰρ τὸν Σωτήρα τεκοῦσα, ἔχεις παρρησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεῦειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν. Ἀτεκνῶσαι νὺν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὁμως, ἀνυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλόανθρωπε.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ἐδειξας πᾶσιν ἐμφανῶς, Ἀθλητὰ Νικηφόρε, ὅτι τὸν πλησίον ὁ μὴ φιλῶν, οὔτε τὸν Δεσπότην ἀγαπῆσαι δύναται, διόπερ, αὐτὸς μὲν εἰλικρινῶς ἀγαπήσας Σαπρίκιον τὸν ὁμόδουλον, ἐντεῦθεν καὶ πρὸς τὸν θεῖον ἀνεπερώθης ἔρωτα, καὶ τὴν ψυχὴν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας καὶ πίστεως. Σαπρίκιος δὲ ὁ δυσώνυμος, ἄσπονδον πρὸς σὲ τὸ μῖσος κτησάμενος, ἀρνητὴς ἐδείχθη καὶ τοῦ Δεσπότην Χριστοῦ, ὃ νὺν αὐτὸς παρεστῶς, καθικέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Ὅλην ἀποθέμενοι

Τετραυματισμένος με, ταῖς ληστρκαῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον παναμώμητε, ἐν ὄδῳ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωπι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε, ὅπως σὲ δοξάζω, καὶ πόθοις κατὰ χρέος ἀνυμῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεπας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψουμένον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον, καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυξες βοῶσα μητρικῶς. Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου λέγεται ὁ Κανὼν, οἷ ἢ Ἀκροστιχίς.

Κλεινὸν ἐν ἀθλοφόροις Νικηφόρον ἄσματι μέλω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῆ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».

Κορθομένην τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, καὶ κυματοῦσαν δεινῶς, τὸ τῆς ψυχῆς σκάφος, πειρασμοῖς καὶ πάθεσιν, ὃ τῆς εἰρήνης αἴτιος, πρὸς γαλήνην βαθεῖαν, ὡς εὐεργέτης μετάβαλε, Μάρτυρος Χριστέ ταῖς ἐντεύξεσι.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφε, τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, τὸ τῆς ὀργῆς πάθος, εὐσεβῶς ὑπέταξας, καὶ τῷ πλησίον ἔδραμες, Σαπρικίῳ σπουδάζων διαλλαγῆναι θεσπέσιε, νόμοις τοῦ Σωτῆρος πειθόμενος.

Ἐνδεδυμένος τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἐρρωμενέστερον, τῷ δυσμενεῖ Μάρτυς συμπλακεῖς κατέρραξας, καὶ νικηφόρος γέγονας, προκληθεὶς φερωνύμως, ὃ Νικηφόρε πανεύφημε, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Τριαδικὸν

Ἴσοσθενὴ ὁμοφυῆ καὶ συνθρονον, καὶ ὁμοούσιον, τὴν τριφεγγὴ αἴγλην, τῆς μιᾶς θεότητος, ὁμολογοῦντες σέβομεν, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, ἀδιαιρέτως κηρύττοντες, Λόγον σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νοῦς καὶ οὐράνιος τὸ σὸν μυστήριον, τὸ ἀκατάληπτον, κατανοεῖν ὄντως, ἀτονεῖ πανύμνητε, τοῦ Πατρὸς γὰρ ὁ σύνθρονος, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ἠυδόκησε, φύσσει διτταῖς γνωριζόμενος.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε».

Ὁ Νικηφόρος προκληθεὶς, ἐπὶ τῶν ἔργων ἐδείχθη, νικηφόρος, τῆς γὰρ πλάνης τὸν ζόφον, τῷ τῆς χάριτος φωτί, διασκεδάσας ἔλυσε, κράζων. Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Νενεκρωμένον διὰ σέ, πεπιστευκῶς τὸν Δεσπότην, αὐθαιρέτως τῷ θανάτῳ προστρέχεις, τὴν ἐκούσιον αὐτοῦ, ἐπιποθήσας νέκρωσιν, ὡς νικηφόρος Μάρτυς, θεία δυνάμει ῥωννύμενος.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνιστής, ἐν Οὐρανοῖς στεφανίτης, ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικηφόρος, ἀναδέδεικται σαφῶς, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, κράζων. Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Τριαδικὸν

Νοῦ ἐκ μεγάλου τοῦ Πατρός, ἐξορμηθέντα τὸν Λόγον, ἐκπορευθὲν δὲ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διδαχθέντες εὐσεβῶς, τοῖς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ὁμολογοῦμεν πάντες, ἄκτιστον μίαν θεότητα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως ἐκ Πατρός, τὸν πρὸ αἰώνων τεχθέντα, ἐν γαστρὶ σου συλλαβοῦσα Παρθένε, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, ἐν ἑκατέρῃ φύσει, τέλειον οὗ διαιρούμενον.

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον**

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτῆς, πεφηνῶς κατηλλάγης τῷ δυσμενεῖ, πρὸς σέ τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτοῦ Μάρτυς ἔχοντι, καὶ τὴν διὰ ξίφους, τελειώσιν εἴληφας, ἀντ' ἐκείνου Μάκαρ, Θεοῦ σέ καλέσαντος, ὅθεν νικηφόρον, φερωνύμως δειχθέντα, αὐτὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς Δεσπότης ἀξίως σε, Ἀθλοφόρε, ἀήττητε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοὶ Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου, σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοί, Θεοτόκε βοήθει μοί, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοί, σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἄμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν πὲρ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος, διὸ σὺν τῷ προφήτῃ, Ἀββακοῦμ σοὶ κραυγάζω. Τὴ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε».

Θείας ζωῆς, ὃ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αἴγλης, Μάκαρ κατηξίωσαι, θείου φωτός, ἀκτινοειδῶς, νῦν ἀντανακλάσεις, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεόφρον ἀντιπέμψεις, τοῖς ἐν πίστει βοῶσι. Τὴ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Λάμπεις Χριστοῦ, Μάρτυσι συναριθμούμενος, ἔλυσας γάρ, πλάνην τὴν πολύθεον, ξίφει τμηθεὶς, σὺ τὴν κεφαλὴν, καὶ ταῖς τῶν αἱμάτων, ῥοαῖς σου πᾶσαν κατέκλυσας, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, τῷ Δεσπότη κραυγάζων. Τὴ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ὁ τοὺς θεσμούς, σοῦ μὴ φυλάξας Σαπρίκιος, σὴς γυμνοῦται, Σῶτερ θείας χάριτος, καὶ τοῖς ἐχθροῖς νῶτα δεδωκῶς, τῆς τῶν σῶν Μαρτύρων, στερεῖται δόξης ὁ δαίλιος, διὸ σου τῆς δικαίας, ἐκπλαγέντες Προνοίας. Τὴ δυνάμει σου δόξα κραυγάζομεν.

Τριαδικὸν

Φῶς ὁ Πατήρ, ἄναρχον καὶ πάντων αἴτιον, φῶς ὁ Λόγος, φῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐκ τοῦ Πατρός, ὡσπερ ἐκ πηγῆς, πρὸ πάντων αἰώνων, ἀφράστως ἀπαυγαζόμενα, τρισήλιος θεότης, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ δόξῃ γνωρίζεται.

Θεοτοκίον

Ὅλον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὅλη, Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας ἐκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτήσας τὸν κόσμον θεότητι.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δαίλιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ῥοὴ τῶν σῶν αἱμάτων, τὸν τῆς Ἐκκλησίας Παράδεισον, ἥρδευσας, ἀφοριζομένη, εἰς ἀρχὰς τετραρίθμους μακάριε, ἀρετῶν ἐνθέων, ἐξ ὧν ψυχῶν ὃ Νικηφόρε, ἀρυόμεθα θεία χαρίσματα.

Ὁ σπορεὺς τῆς κακίας, τὴ μνησικακία τὸν δαίλιον ἤρπασε τῆς χρηστότητος δέ, καὶ εἰρήνης, αἴτιος

εΐλκυσεν, ἀντ' ἐκείνου θεΐον, φωτοειδῆ ἠγγλαΐσμενον, Νικηφόρον θεόφρονα Μάρτυρα.

Ἰερεύεται Σῶτερ, τὸ σὸν ἐθελούσιον πάθος μιμούμενος ταῖς γὰρ ἐκ πλευρᾶς σου, ὁ θεόφρων ῥανίσι σταζόμενος, τῶν αὐτοῦ αἱμάτων, σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζει, διὰ ξίφους πρὸς σὲ πορθευόμενος.

Τριαδικὸν

Σωτηρίας κρηπίδα, τὴν ὀρθοδοξίαν εἰδότες συνάναρχον, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κηρύττομεν, τρισὶν ἐν προσώποις, μίαν ἀρχὴν μίαν οὐσίαν, μίαν θέλησιν, μίαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον

Νοερῶς ἐμυήθη, προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ Μυστήρια, Οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ἐπὶ γῆς ὁ Δεσπότης σὲ ἔδειξε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεῖς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ὡς ἥλιος ἔλαμψεν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγιγίς μὲ ταράττει, πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεῖ ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτὸς τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι ἔκτεινον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι».

Ἰασαι τὴν συντριβὴν, τῆς ψυχῆς μου Νικηφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν τὸν ζόφον, διαλύσας ἀπέλασον, λαμπηδόνη τῆς ἐν σοὶ θείας λαμπρότητος, ἱκετεύων τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν μακάριε.

Κλύδωνος εἰδωλικοῦ, τρικυμίαν ἀθλητὰ Νικηφόρε, τῷ τοῦ σταυροῦ ἰστίῳ, καὶ ταῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, εὐσταλῶς διαπερῶν, Μάρτυς ἀήττητε, τῷ λιμένι τῷ γαληνῷ, Χριστῷ προσώρμισαι.

Ἡθλησας μαρτυρικῶς, καὶ τῷ ὄντι Νικηφόρος ἐγένου, τὰς μηχανὰς ἀνδρείως, διαλύσας τοῦ δράκοντος, καὶ παθῶν ὡς κοινωνός, Μάκαρ γενόμενος, τοῦ Δεσπότη, νῦν ἐπαξίως συνδεδόξασαι.

Θεοτοκίον

Φρίττουσιν αἱ νοεραὶ, τῶν Ἀγγέλων ἐκπληττόμεναι τάξεις, τὸν τῷ Πατρὶ συνόντα πρὸ αἰῶνων καὶ Πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου σαρκικῶς, βρέφος τικτόμενον καθορῶσαι, Θεογεννήτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον Ἦχος γ' Ἡ παρθένος σήμερον

Πτερωθεῖς Ἀοίδιμε, τὴ τοῦ Κυρίου ἀγάπη, καὶ τὸν τούτου ἔνδοξε, Σταυρὸν ἐπ' ὧμων βαστάσας, ἥσχυνας τοῦ διαβόλου τὰς μεθοδείας, ἠθλησας μέχρι θανάτου καὶ ἀληθείας, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, ὀπλίτης μύστης, Θεοῦ τῆς Χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Τὴν τοῦ Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καὶ τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς Ἐνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν. Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ, αὕτη τὸν Κτίστην ἄνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἐχαρίσατο, δι' ἀγάπην πάντα ὑπέμεινεν, ἥλους καὶ σταυρόν, ὄξος καὶ ἐμπτύσματα, λόγῃ ἐπάγη πλευρὰν ἀγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καὶ ὕδωρ θεουργόν, ὃν ποθήσας, ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καὶ τὴ κλήσει, ὀπλίτης, μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχοι

- Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον,
- Τμηθέντα γνώθι πρακτικὸν Νικηφόρον.
- Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτη Νικηφόρε, δειροτομήθης.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κίλικος.

Στίχοι

- Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου,
- Ῥωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαργίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχοι

- Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἀμμάτων (δεσμῶν δηλ.),
- Τῶν τῆς Ἑδέμ μετέσχον ἐντροφημάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

- Ὁ διελέγξας τοὺς παραπλήγας Πέτρος,
- Θνήσκει μονοπλήξ τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ὁ θάνατος γέγονε, σοὶ Νικηφόρε διαβατήριον, ἐκ τῶν ἐντεῦθεν Μάκαρ, πρὸς οὐρανὸν σὲ καὶ τὰ οὐράνια, διαβιβάζων Ἀγγέλοις συμπάλλοντα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωννύμενος πάθει, τῆς ἀσθενείας τοῦ Παντοκράτορος, τὸ μετέωρον ὄμμα, καὶ ἐπηρμένην ὄφρυν κατέβαλες, εἰς γῆν θεόφρον, κραυγάζων τῷ Κτίστῃ σου. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὸν μαρτυρίου σου, ὁ Νικηφόρος τρέχων διήγυσσε, πλατυνθεὶς τὴν καρδίαν, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ νῦν προθύμως κραυγάζει σοὶ Δέσποτα. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικὸν

Νοῦν πρῶτον καὶ ἄναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, ἀπαθῶς καὶ ἀχρόνως, καὶ προβαλόντα Πνεῦμα Πανάγιον, σὲ τὸν Πατέρα εἰδότες κραυγάζομεν, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἀμφοτέρα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυῆτορ ἀγνή, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀφράστως ἐκ σοῦ σαρκούμενον, ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ γνωριζόμενον, θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενον.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν. Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Σημειωθεὶς τὴ χάριτι, τοῦ Σωτῆρος αὐτόκλητος, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἐχώρησας, καὶ νίκην ἀράμενος, κατ' ἀντιπάλων Μάρτυς Χριστοῦ, τοῖς νικητικοῖς κατεκοσμήθης στεφάνοις, ἐνθέως ἀναμέλπων. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυστικωτέρα κλίμακι, κεχρημένος τῷ αἵματι, πρὸς τὸν ὑπὲρ σοῦ διὰ Σταυροῦ ἐκχέαντα, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, σφαγιασθεὶς ἀνήλθες φαιδρῶς, τὰς τῶν δυσμενῶν διεκφυγῶν μεθοδείας, καὶ χαίρων ἀνακράζεις, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγιασθεὶς δι' ὕδατος, Νικηφόρε καὶ πνεύματος, καὶ μαρτυρικοῖς πεφοινιγμένος αἵμασι, μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν ἀληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς φωτοειδοῦς λαμπρότητος ᾧ παμμάκαρ, ἐν ἧ νῦν ἀνακράζεις. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Σὺν ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν Τρισὶν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγὴν ἀέναον, ἀγέννητον ἄναρχον, ὑπερτελὴ θεότητα, δημιουργικὴν, καὶ Βασιλίδα τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἱερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς ὑπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων τάξεως, τὸν τούτων γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιὰ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διὸ σὲ Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι».

Μετέστης ὡς νυμφίος ὠραισθείς, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, θείας ἀγλαΐας πρὸς μετοχὴν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος, καὶ καλλωπισθέντος τῷ σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ Τιμίῳ, τοῦ πάντων εὐεργέτου, ὦ Νικηφόρε παμμακάριστε.

Ἐθέλχθης τοῦ Δεσπότης ταῖς καλλοναίς, ὧν οὐδὲν ὠραιότερον ἔνδοξε, καὶ τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν διηνεκοῦς, καὶ εὐπρεποῦς λαμπρότητος, ξίφει ἐκτεμεῖν σου τὴν κεφαλὴν, ἠρέθισας τυράννου, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὦ Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης Μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καὶ ταύτην τρεψάμενος, ὡς νικητής, στέφος ἐκομίσω τὴ κορυφή, τὸ τῶν χαρίτων ἔνδοξε, καὶ νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς, Μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμακάρε Νικηφόρε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικὸν

Πατὴρ ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τὸν Υἱὸν γεννηθέντα δοξάζοντες, καὶ τὸ εὐθέες, Πνεῦμα πρὸ αἰώνων ἐκπορευθέν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀρχικῆς, Τριάδος ἡνωμένας, ἐνώσει ἀσυγχύτῳ, καὶ εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἴ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Φερόνυμος ἐδείχθης, τῆς νίκης ὦ Νικηφόρε, ἀγάπη καὶ μαρτυρίῳ, νενικηκώς τοὺς τυράννου, ὅθεν καὶ νίκης τὸ στέφος, ἐδέξω παρὰ Κυρίου.

Θεοτοκίον

Τὴ κραταιά σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς ἀγνή, τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς, σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰώνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Απόλυσις.